

רע"פ 9038/15 - מוחמד סרחאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 9038/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

מוחמד סרחאן

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 20.12.2015, בעפ"ג 34572-11-14, שניתן על ידי כב' השופטים א' טל - נשיא; ז' בוסתן; וד"ר ש' בורנשטיין

בשם המבקש:

עו"ד ירון פורר

בשם המשיבה:

עו"ד דורון נגרין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים א' טל - נשיא; ז' בוסתן; וד"ר ש' בורנשטיין), בעפ"ג 34572-11-14, מיום 20.12.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום ברחובות (כב' השופטת ע' רון-סג"נ), בת"פ 13775-04-14, מיום 22.10.2014.

רקע והליכים קודמים

2. לפי עובדות כתב האישום, אשר הוגש נגד המבקש, ביום 6.4.2014, בשעה 21:30, נהג המבקש את רכבו, בכביש 40, ללא רישיון כדן. המבקש הינו "תושב אזור", ללא היתר שהייה או תעסוקה בישראל. באותה הנסיעה, הסיע המבקש ברכו את יאסר שעאבין, אשר גם הוא "תושב אזור", ללא היתר שהייה או תעסוקה בישראל. בגין מעשים אלו, יוחסו למבקש העבירות הבאות: הסעה של תושב זר השוהה בישראל שלא כדן, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל); כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל; ועבירה של נהיגה ללא רישיון, לפי סעיף 10א(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. למען השלמת התמונה, יצוין, כי המבקש נשוי, משנת 2009, לאזרחית ותושבת ישראל, ולהם שלושה ילדים קטינים. המבקש קיבל בעבר אישורי כניסה לישראל, בכדי לבקר את אשתו וילדיו.

3. ביום 22.10.2014, הורשע המבקש, על בסיס הודאתו בהסדר טיעון, בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום. בהסדר הטיעון, הסכימו הצדדים על כך שיוטל על המבקש עונש של מאסר על תנאי, וכי יחולט רכבו. הצדדים לא הגיעו להסכמה באשר לעונש המאסר לריצוי בפועל, והמשיבה טענה, כי משך המאסר לריצוי בפועל, צריך לעמוד, בעניינו של המבקש, על 3 חודשים.

בגזירת דינו של המבקש, התחשב בית משפט השלום בנסיבות בהן בוצעה העבירה. לטענתו של המבקש, הוא נסע באותו היום לבקר את אשתו בבית החולים, יחד עם דודה של אשתו, התושב הזר אותו הסיע ברכו. בית משפט השלום התחשב גם בכך שהמבקש קיבל בעבר אישורי כניסה לתחומי מדינת ישראל; ובכך שיש למבקש רישיון נהיגה של הרשות הפלסטינאית, אשר אינו תקף בתחומי מדינת ישראל. מנגד, הדגיש בית המשפט, כי המעשים שביצע המבקש פוגעים בריבונות המדינה, ובשלום הציבור. על כן, קבע בית משפט השלום כי מתחם הענישה יעמוד על 3-9 חודשי מאסר. בהמשך, התייחס בית המשפט לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, ובין היתר, להיעדר עבר פלילי בעניינו של המבקש; להודאתו בעבירות המיוחסות לו; ולנסיבותיו המשפחתיות הייחודיות שתוארו לעיל. על בסיס שיקולים אלו, גזר בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 3 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מהם ינוכו חמשת ימי מעצרו של המבקש (6.4.2014-10.4.2014); 5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, למשך 3 שנים, עבירה כלשהי לפי חוק הכניסה לישראל, או עבירה של נהיגה ללא רישיון; התחייבות בסכום של 3,000 ₪, כי המבקש לא יעבור, למשך שנתיים, עבירה לפי חוק הכניסה לישראל; וכן, הורה בית משפט השלום על חילוט רכבו של המבקש.

4. ביום 20.12.2015, דחה בית המשפט המחוזי מרכז-לוד את ערעורו של המבקש על גזר דינו, ותאריך התייצבותו של המבקש, לריצוי מאסרו בפועל, נקבע ליום 15.2.2016.

הבקשה לרשות ערעור

5. ביום 29.12.2015, הוגשה הבקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. המבקש טען, כי במקרה דנן, עולה שאלה משפטית רחבת היקף, הנוגעת ל"מתחם ענישה ומדיניות ענישה עת עסקין בנאשמים ללא אישורי שהייה הנשואים לאישה בעלת אזרחות ישראלית הגרה בישראל". הוסיף וטען המבקש, כי בעניינו, עולה חשש לאי צדק הנגרם לו בהליך המשפטי, וזאת, עקב הטלת עונש "בלתי סביר ובלתי מידתי שאינו מתחשב ונותן משקל לממד האנושי ולרקע לביצוע העבירה - מפגש עם אשתו הישראלית".

לגופו של עניין, טען המבקש, כי לא ניתן בערכאות הקודמות, משקל ראוי לנסיבות לקולה אשר עומדות לזכותו,

ובין היתר, להיעדר עבר פלילי בעניינו; לכך שכניסתו לישראל לא נעוצה במניע כספי, אלא נעשתה עקב ביקור משפחתי; להודאתו ונטילת האחריות על מעשיו; לכך שהוא מחזיק ברישיון נהיגה פלסטינאי וסבר בתום לב שהוא יכול לנהוג באמצעותו בתחומי מדינת ישראל; ולכך שהוא קיבל אישורי כניסה לישראל בעבר. בפרט, ציין המבקש, כי "בית משפט קמא לא נתן משקל ראוי למצב הבלתי נסבל וקשה של המערער [המבקש- א.ש.] שמחד אשתו וילדיו הינם ישראלים ומאידך, הוא אינו בעל אישור כניסה קבוע לתחומי מדינת ישראל". לטענת המבקש, במסגרת הסדר הטיעון בינו לבין המשיבה, הוא הסכים לחילוט רכבו, מתוך ציפייה שבית המשפט יתחשב בו, עקב כך, לעניין רכיב המאסר בפועל. ואולם, "למרות הנסיבות המיוחדות ויצאות הדופן שהמקרה דן מגלה, הותיר בית משפט קמא את עונש המאסר בפועל של 3 חודשים שהוא רף העונש העליון לו עתרה המשיבה בבית משפט השלום". על בסיס האמור, סבר המבקש, כי יש ליתן לו רשות לערער, לקבל את הערעור לגופו, ולהקל בעונשו באופן שיושת עליו עונש של מאסר על תנאי בלבד, ללא רכיב המאסר לריצוי בפועל.

תגובת המשיבה לבקשה

6. ביום 13.1.2016, הגישה המשיבה את תגובתה לבקשה לרשות ערעור. לטענתה, הבקשה איננה עומדת בקריטריונים אשר נקבעו למתן רשות ערעור, מאחר והבקשה עוסקת בנסיבותיו האישיות של המבקש בלבד. לגופו של עניין, המשיבה ציינה, כי בית משפט השלום שקל את השיקולים לקולה, אשר מנה המבקש בבקשתו, וכי העונש אשר הושת על המבקש, אינו חורג ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים. באשר לטענתו של המבקש, כי בית משפט השלום קיבל את "רף העונש העליון לו עתרה המשיבה", טענה המשיבה כי עמדתה העונשית, לפיה יש להשית על המבקש 3 חודשי מאסר לריצוי בפועל, הובעה במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים, ובו נלקחו בחשבון השיקולים הרלוונטיים לקולה ולחומרה, ובפרט, נלקחו בחשבון נסיבותיו המשפחתיות החריגות. על כן, טענה המשיבה, כי יש לדחות את הבקשה לרשות ערעור.

דיון והכרעה

7. הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" ועל כן דינה להידחות. הבקשה אינה מעלה שאלה משפטית כבדת משקל, אשר חורגת מעניינם של הצדדים להליך; וכן, לא עולה במקרה הנדון, חשש לאי צדק או לעיוות דין אשר נגרם למבקש בהליך המשפטי (רע"פ 271/16 שפיר נ' מדינת ישראל (17.1.2016); רע"פ 157/16 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.2016); רע"פ 117/16 מעווד נ' מדינת ישראל (11.1.2016)). כמו כן, אינני סבור, כי העונש אשר הושת על המבקש, חורג חריגה משמעותית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (רע"פ 8751/15 אוזנה נ' מדינת ישראל (11.1.2016); רע"פ 99/16 מוטלק נ' מדינת ישראל (5.1.2016); רע"פ 8977/15 עוז נ' מדינת ישראל (31.12.2015)).

8. אתייחס בקצרה לטענותיו של המבקש, וזאת, בבחינת למעלה מן הצורך. ראשית, התרשמתי, כי בית משפט השלום שקל, כדבעי, את השיקולים לקולה בעניינו של המבקש, וכי נסיבות חייו המיוחדות של המבקש לא נעלמו מעינו של בית המשפט. שנית, טענתו של המבקש, לפיה הוא ציפה להקלה בעונש המאסר לריצוי בפועל, עקב הסכמתו, במסגרת הסדר טיעון, לחילוט רכבו, איננה מבוססת, מאחר והובהר למבקש, כי בית המשפט איננו מחויב להסכמות הצדדים שהושגו במסגרת הסדר הטיעון. סבורני, כפי שטענה גם המשיבה, כי העונש לו היא טענה בדיון בבית משפט השלום, שקלל בתוכו את הנסיבות לקולה, בעניינו של המבקש, ואינו מהווה "רף עליון", כי אם "רף תחתון".

במתחם הענישה בעבירות שביצע המבקש.

9. נסיבות חייו של המבקש, אף שהן נוגעות ללב, אינן מצדיקות ביצוע עבירות פליליות, וביתר שאת אמורים הדברים, שעה שמדובר בעבירות אשר מסכנות את ביטחונה של מדינת ישראל.

10. על כן, דין הבקשה להידחות. המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 15.2.2016, עד השעה 10:00 בבית סוהר "הדרים", או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ט' בשבט התשע"ו (19.1.2016).

ש ו פ ט